

Lappersfort Poëziewandeling 6 Juli 08 om 14.30u.

Hommage aan Hugo Claus ([Brugge, 5 april 1929](#) - [Antwerpen, 19 maart 2008](#))

ingebouwde dromen verstenen
wanneer het uitspansel van schrijver
zijn ziel verwisselt voor het eeuwige

*Hij, gaf een zetje
aan het geheugen van een natie
schopte elk zwaartelijf tot rede*

zijn kracht der dichten
bevrijdde een boodschap
tot dit stijlicoon
in woordconsumpties
tot mordicus verwerd

aspecten veranderen
wij resten als derde persoon

Sabine Luypaert 19ma08

Poëtisch onafbakenbaar

Lappersfort, groene long, jij natuurlijk fenomeen,
gevat in woorden, die langs hersenplooien
zielsverlichting brengen.

Waar bekwaamheid zich roemt
als verlenging van functioneel naakt,
grensverstillend.

Onderworpen aan de gelaagdheid
der genieter als centraal silhouet.
Een volwaardig traktaat, in ritmische cyclus.
Immer open voor oriëntatie.

Niettemin overstijgt geestelijke vrijheid
aldoor meerloop-gedachten, in deze kunst
der elementen. Tot genoegen van de omgeving.

Steeds tastend naar ideale incarnaties, zó
waardevol voor de suggestie der geest
in hunker naar perfectievoltöoing.
Gekleed in een revolutionair cachet.

Onder loep genomen door uitbeelding
in bomen en verbanden.
Zwevend tussen interpretatie en volle pracht.

Lappersfort, jij meesterwerk, rafelzacht
messcherp en hardnekkig in nauwkeurigheid
voor een groen-waarneembare wereld.
Elke voeling aftastend, in composities.

Beïnvloedt door vernieuwingsdrang.
Onversaagd in de zoektocht naar
benadering van sublieme verhoudingen.

omarmt door het goud der gedachtenwortels
versus elke weerstandswet, tijdens de voltoöing
der Codex Naturalica.

Sabine Luypaert

Heimwee

Laat mij nog drie maal kind zijn
zo gehecht aan dit leven als ik ben
dat wonden te helen vallen
en liefde uitgeplooid
in het 'hier' kan toeven

glimlach mijn hoop
op verzonken verlangens
zó stilzwijgend in hun soort
nóg even
'die' herinnering ophalen
brandend doorheen geduld

laat deze naakte woorden
doordringen
want hun vloedgolf raakt 'te' hard
mijn keuzes verlangen vertraagd
door het eeuwig donker
tot drie maal ontschaduw

laat mij nog even ontroeren
ondanks verbroken illusies
tintelen door oeverloos beleven
voor de dood mij overwint
ik eeuwig verrukt kan zijn

Sabine Luypaert

Lofzang van een idylle

gracieuw schrijden
met pretogen van de wereld.
genieten in duizend jaar klateren

naast het ongewisse talmen
berusten tussen water en mens
waar de concertzaal der verste druppel
tot sonate dartelt.

niets minder verlangen
dan klonterloze variaties
die zich verlustigen
in elke prille klankschakering,

tot voorbijgangers hun genoegens neuriën
en dit bewustzijn een herhaaldelijke
zuiverheid beheerst, waar leven zingt
boven de oude lagen die dit bos rijk inhoudt.

Sabine Luypaert